

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobkyně: **T. H. N. L.**, narozena „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 7. 2020, č. j. CPR-45215-6/ČJ-2019-930310-V238,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 22. 7. 2020, č. j. CPR-45215-6/ČJ-2019-930310-V238, jímž bylo v řízení o odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 10. 2019, č. j. KRPÚ-192264-23/ČJ-2019-040022-SV-CV. Tímto rozhodnutím správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 1. strana)

prvního stupně uložil žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovil dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce tři roky od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, a stanovil jí dobu k vycestování z území České republiky v délce třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Změna provedená napadeným rozhodnutím spočívala v nahrazení části výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně týkající se zákazu vstupu a doby k vycestování textem: *„Počátek doby, po kterou nelze účastníci řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“* Ve zbývající části žalovaná rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud zrušil i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně nejprve obecně namítala, že žalovaná v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí zejména porušila § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 119, § 119a, § 174a a § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 31 a 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Zároveň podanou žalobou napadala i závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Žalobkyně byla přesvědčena, že jí v případě návratu do země původu hrozí skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a že bude vystavena mučení či nelidskému nebo ponižujícímu zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zároveň by podle žalobkyně bylo její vycestování v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, zejména se zásadou *non-refoulement* vyplývající z čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Hrozbu skutečného nebezpečí spatřovala žalobkyně v tom, že v zemi jejího původu je nedemokratický režim, jsou tam pošlapávána lidská práva, a to zejména žen. Právě z těchto důvodů opustila svou zemi a vydala se do Evropy. Podle žalobkyně správní orgán zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, když nezohlednil současnou lidskoprávní situaci ve Vietnamu, ani to, že žalobkyně přišla do Evropy z potenciálně azylově relevantních důvodů či minimálně s úmyslem podat žádost o mezinárodní ochranu, kterou následně i podala. Doplnila, že azylové důvody naznačuje také to, že si výslovně nepřála kontaktovat zastupitelský úřad. Uložené správní vyhoštění v trvání tří let považovala žalobkyně za nepřiměřené, a to s ohledem na závažnost svého jednání, kdy sice cestovala do České republiky bez potřebného oprávnění, avšak ve své těžké situaci neměla jinou možnost, se správním orgánem aktivně spolupracovala a svou situaci opakovaně vysvětlovala. Uvedené ovšem nebylo dostatečně zohledněno.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná ve svém vyjádření konstatovala, že protiprávní jednání žalobkyně bylo řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno. Žalovaná poukázala na závazné stanovisko ministra vnitra, jímž bylo potvrzeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobkyně, a dodala, že ani sama žalobkyně v řízení uvedla,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 2. strana)

že jí v návratu do Vietnamu nic nebrání. Podle žalované není délka zákazu pobytu s ohledem na vytýkané jednání nepřiměřená, neboť tento zákaz lze uložit v délce až pěti let. Žalovaná dále odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaná nesdělily soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byly ve výzvě výslovně poučeny, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
5. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobkyně byla dne 28. 10. 2019 v 23:45 hodin kontrolována v osobním vozidle VW Golf kombi spolu s dalšími cizinci a zadržena německou policií při kontrolní akci na dálnici 17 na parkovišti Heidenholz v Německu ve směru z České republiky. Při kontrole bylo zjištěno, že ve vozidle sedělo celkem pět osob Vietnamské státní příslušnosti (včetně žalobkyně), které nebyly schopny předložit žádné platné cestovní doklady. Dne 29. 10. 2019 v 14:45 hodin byla žalobkyně na bývalém hraničním přechodu Petrovice – Bahratal převzata Policií České republiky podle readmisní dohody mezi vládou České republiky a Spolkové republiky Německo a přitom byla zajištěna podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů a převezena na OPKPE Ústí nad Labem k provedení dalších opatření.
7. Dne 30. 10. 2019 bylo žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců.
8. Tentýž den byl s žalobkyní sepsán protokol o výsledku, při němž uvedla, že je vietnamské státní příslušnosti, svobodná, bezdětná a její rodiče žijí ve Vietnamu. Žalobkyně popsala cestu do Evropy, jejímž cílem bylo Německo. Uvedla, že dne 2. 10. 2019 odletěla do Oděsy, kde bydlela na ubytovně s dalšími Vietnamci, ihned po příletu odevzdala svůj cestovní doklad převaděčům a od té doby jej neviděla. Asi dne 27. 10. 2019 žalobkyni oznámili, že se pojede dál do Německa. Cestovala společně s dalšími čtyřmi Vietnamci, cesta trvala asi dva dny, cestou asi čtyřikrát změnili vozidlo i řidiče. Žalobkyně za cestu nic neplatila, vše zařizovali a platili její rodiče. Cílem její cesty byl Berlín, kde chtěla požádat o azyl. Konstatovala, že Vietnam opustila z ekonomických důvodů. Žalobkyně přiznala, že si

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 3. strana)

je vědoma, že nemá žádný doklad totožnosti ani oprávnění k pobytu na území České republiky, čímž porušuje její zákony. Dodala, že převaděči slibovali, že jí pobyt zlegalizují. V žádném ze států Evropské unie nemá žalobkyně přímé ani blízké příbuzné a ani nikoho jiného, kdo by jí mohl poskytnout ubytování nebo finanční prostředky. Podotkla, že v České republice je poprvé a nemá zde žádné vazby ani závazky. Nebyla jí známa žádná překážka, která by jí bránila v návratu do Vietnamu. Žalobkyně zároveň uvedla, že si návrat do Vietnamu přeje, bude tam bydlet u rodičů, ovšem na cestu nemá peníze.

9. Správní orgán prvního stupně si opatřil závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30. 10. 2019 k možnosti vycestování žalobkyně do Vietnamu. Ministerstvo vnitra při vydávání závazného stanoviska hodnotilo, zda v případě žalobkyně existují důvody pro shledání nemožnosti vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti posuzovalo zejména výpověď žalobkyně učiněnou v rámci řízení o správním vyhoštění, okolnosti jejího pobytu ve vlasti před odchodem ze země, hlavní motivy k odchodu ze země a dále informace, které shromáždilo ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně Ministerstvo vnitra vycházelo z Informace Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 31. 5. 2019 a dospělo k závěru, že vycestování žalobkyně do země jejího původu je možné, neboť nejsou dány důvody ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, které by znemožňovaly její vycestování do Vietnamu.
10. Poté správní orgán prvního stupně dne 30. 10. 2019 vydal prvoinstanční rozhodnutí, proti kterému podala žalobkyně odvolání, o němž žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím. V řízení o odvolání si žalovaná opatřila závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 31. 1. 2020, č. j. MV-2665-2/OAM-2020, k možnosti vycestování žalobkyně, jímž bylo potvrzeno, že její vycestování do Vietnamu je možné.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že správní orgán nezohlednil současnou lidskoprávní situaci ve Vietnamu, ani to, že žalobkyně přišla do Evropy z potenciálně azylově relevantních důvodů či minimálně s úmyslem podat žádost o mezinárodní ochranu, kterou následně i podala. Tvrzenou nepřezkoumatelnost ovšem soud neshledal. Soud předně poukazuje na skutečnost, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39, publ. pod č. 5/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009-99, oba dostupné na www.nssoud.cz). Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jednoznačně vyplývá, že tento nejenže hodnotil důvody, které vedly žalobkyni k cestě do Evropy (strana 4 až 5), ale i to, že při svém rozhodování zohlednil stav dodržování lidských práv ve Vietnamu. Výslovně uvedl, že žalobkyně vycestovala ze své země zcela legálně bez potíží, opustila svou zemi v klidu a nebyla nucena vycestovat urychleně či dokonce uprchnout z obavy o svůj život. K odchodu žalobkyni vedly ekonomické důvody. Správní orgán prvního stupně při svém hodnocení přihlédl i ke skutečnosti, že žalobkyně byla poučena o možnosti požádat o mezinárodní ochranu v České republice, to však před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neučinila. Za zásadní považoval vyjádření žalobkyně, že jí ve Vietnamu žádné nebezpečí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 4. strana)

nehrozí a že se tam chce vrátit. Závěr o možnosti návratu žalobkyně do domovské země správní orgán prvního stupně poté odůvodnil i obsahem závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30. 10. 2019, ze kterého je zřejmé, že ministerstvo po přezkoumání současné bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, při zohlednění vyjádření žalobkyně, dospělo k závěru, že vycestování žalobkyně do domovské země je možné. Takovéto odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyhodnotil soud jako dostatečné.

13. Co se týče přezkoumatelnosti rozhodnutí žalované ve vztahu ke shora uvedené námitce žalobkyně, soud upozorňuje na to, že je třeba mít na zřeteli, že obsah, rozsah a kvalita odvolání účastníka správního řízení do značné míry předurčuje obsah, rozsah a kvalitu následného rozhodnutí o odvolání (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 2 Afs 97/2014-32, dostupný na www.nssoud.cz). Žalovaná v napadeném rozhodnutí řádně reagovala na jednotlivé odvolací námitky, vysvětlila, že důvodem vycestování žalobkyně z Vietnamu nebyly tamní lidskoprávní podmínky, nýbrž ryze ekonomické důvody a snaha dostat se do Německa, a zdůraznila, že se žalobkyně dobrovolně nepřihlásila v žádné bezpečné zemi příslušnému orgánu a neprokázala závažný důvod svého neoprávněného vstupu a pobytu (srov. stranu 4 napadeného rozhodnutí). Žalovaná současně připomněla, že žalobkyně si sama přála návrat do Vietnamu, a dodala, že blíže nekonkretizovaná tvrzení žalobkyně o možném mučení, nelidském a ponižujícím zacházení v zemi původu představují toliko nepodložené spekulace, které jsou s ohledem na vyjádření samotné žalobkyně při výslechu naprosto účelové. Na straně 6 napadeného rozhodnutí žalovaná odůvodnila, proč považovala délku zákazu vstupu na území za přiměřenou, když upozornila na to, že žalobkyně se dopustila vědomého protiprávního jednání s cílem vstoupit na německé území a za tím účelem si obstarala ukrajinské vízum. Žalovaná současně vzala v potaz i to, že žalobkyně se správními orgány spolupracovala a dopustila se prvního porušení českých právních norem, a proto stanovila zákaz vstupu v délce tří let z maximálních pěti.
14. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tudíž seznatelné, jak se žalovaná vypořádala s námitkami žalobkyně, které skutečnosti vzala za podklad napadeného rozhodnutí, podle které právní normy rozhodla a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů, a z jakých důvodů shledala, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno v souladu se zákonem. Napadené rozhodnutí tak splňuje veškerá kritéria přezkoumatelnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz) Soud uzavírá, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí není důvodná, a v projednávané věci nedošlo ani k porušení § 68 odst. 3 správního řádu.
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, [3.] pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, [4.] pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“

16. Z § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“
17. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
18. Z § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že „[v]ycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“ Za vážnou újmu se přitom podle odstavce 2 téhož ustanovení považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
19. Podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod platí, že „[n]ikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.“
20. Soud především zdůrazňuje, že žalobkyně mimo jakoukoli pochybnost naplnila podmínky citovaného § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, neboť pobývala na území České republiky bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyla oprávněna, a neměla ani potřebné vízum. To ostatně nezpochybňovala ani sama žalobkyně. Soud je přesvědčen, že neexistuje-li na straně cizince některá ze zákonem předvídaných okolností, jež by bránily jeho vyhoštění, jsou správní orgány povinny při naplnění podmínek § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 nebo bodu 4 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění cizince vydat. Žádné takové okolnosti bránící správnímu vyhoštění ovšem soud v případě žalobkyně nezjistil.
21. Pokud žalobkyně tvrdí, že jí při návratu do země původu hrozí nebezpečí, že bude vystavena mučení či jinému nelidskému nebo ponižujícímu zacházení, soud k tomu především uvádí, že žalobkyně sice v odvolání argumentovala porušováním lidských práv ve Vietnamu, zejména práv žen, ovšem tento tvrzený problém nijak neindividualizovala ve vztahu ke své osobě a ani k němu nic bližšího neuvedla. Na dotaz správního orgánu prvního stupně, zda jí brání nějaká překážka v návratu do Vietnamu, žalobkyně naopak – v příkrém rozporu s pozdějšími obecnými tvrzeními o porušování lidských práv – odpověděla, že žádná taková překážka není a že si přeje se do Vietnamu vrátit. Tvrdila, že chtěla do Německa jen z ekonomických důvodů a že jí ve Vietnamu nic nehrozí.
22. Žalobkyně by si měla především uvědomit, že správní orgán rozhodující o správním vyhoštění vychází při hodnocení potenciálních překážek vycestování cizince do země

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 6. strana)

původu primárně z jeho výpovědi, kterou následně buď podpoří, nebo vyvrátí závazné stanovisko o možnosti vycestování zpracované podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V souvislosti se závazným stanoviskem je poté třeba mít rovněž na zřeteli, že obsah závazného stanoviska je závazný pro výrokovou část rozhodnutí o správním vyhoštění (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, č. j. 8 Azs 110/2014-53, ze dne 15. 4. 2015, č. j. 1 Azs 21/2015-37, nebo ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 Azs 198/2017-38, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

23. Ze skutkového stavu, jak byl popsán shora, plyne, že správní orgány na základě výše uvedeného závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 30. 10. 2019 o možnosti vycestování žalobkyně do Vietnamu zjistily, že nic nenasvědčuje tomu, že v případě návratu do země původu by žalobkyni hrozilo skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, a vycestování žalobkyně do země jejího původu je tedy možné. V jejím případě nelze podle Ministerstva vnitra dojít k závěru, že by žalobkyni byl po jejím návratu uložen trest smrti nebo že by jí vykonání tohoto trestu hrozilo. Rovněž nelze dovodit, že by jí v případě návratu hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Žalobkyní uváděné ekonomické důvody opuštění země rovněž nelze podřadit pod § 179 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány poté z těchto závěrů nejen vycházely, ale dále je doplnily o své úvahy, které vyplývaly ze zjištění učiněných především z výpovědi samotné žalobkyně. Jak již bylo uvedeno shora, správní orgán prvního stupně hodnotil, zda země původu žalobkyně omezuje možnost vycestovat, zda bylo žalobkyni nějak bráněno v odjezdu ze země, jestli byla nucena svou zemi opustit urychleně, anebo uprchnout z obavy o svůj život. Za zcela zásadní poté považoval, že žalobkyně sama uvedla, že jí nebrání žádná překážka ve vycestování zpět do Vietnamu, že jí v zemi jejího původu nic nehrozí a že se tam chce vrátit. Správní orgány si tak opatřily potřebné podklady, zjistily všechny rozhodné okolnosti v souladu s § 3 a § 50 správního řádu, překážkami vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců se dostatečně zabývaly a v souladu se zákonem se s nimi též vypořádaly. Soud se s jejich závěry o neexistenci důvodů znemožňujících vycestování žalobkyně do domovské země plně ztotožňuje a dodává, že z žalobkyní uváděných skutečností rozhodně nevyplyvá, že by její vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, resp. se zásadou *non-refoulement* vyplývající z čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
24. Žalobkyně v průběhu správního řízení nesdělila žádné skutečnosti, které popsané závěry jakkoli vyvracely. V průběhu celého správního řízení nenapadla ani obsah závazného stanoviska k možnosti vycestování, a ani neuvedla nové skutečnosti, které by případně vedly k vyžádání stanoviska nového, které si však žalovaná i přesto v odvolacím řízení vyžádala. Žalobkyně podle svého vlastního tvrzení při výslechu dne 30. 10. 2019 opustila Vietnam jen z ekonomických důvodů. Její výpověď nenaznačovala, že na území České republiky přicestovala primárně z důvodu, že zde chce požádat o mezinárodní ochranu. Výslovně uvedla, že jí není znám žádný důvod, který by jí v návratu do Vietnamu bránil, a dodala, že se tam chce vrátit. Skutečnost, že dne 5. 11. 2019 (tj. až po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) žádost o mezinárodní ochranu podala, na uvedeném nemůže nic změnit.
25. Existují-li v případě žalobkyně důvody, pro které se nemůže vrátit do země svého původu, měla je sdělit v řízení před správním orgánem rozhodujícím o jejím vyhoštění, což však neučinila. Totéž platí i pro údajné azylově relevantní důvody, které žalobkyně rovněž nijak konkrétně nepopsala. Její tvrzení, že si výslovně nepřála kontaktovat zastupitelský úřad, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

považuje soud za zcela irrelevantní, a nikoli za doklad o existenci blíže neupřesněných azylových důvodů na straně žalobkyně.

26. K poznámce žalobkyně, že podanou žalobou napadá i závazné stanovisko Ministerstva vnitra, soud konstatuje, že závazné stanovisko v základní rovině odpovídá požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, je logicky zdůvodněno a nezavdává žádný důvod pochybovat o skutečnostech a závěrech tam uvedených. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nekonkretizovala, v čem spatřuje případné vady tohoto závazného stanoviska, nemohl se soud k této námitce blíže vyjádřit.
27. Pokud žalobkyně dále namítala, že její vyhoštění je nepřiměřené s ohledem na závažnost jejího jednání a na to, že se správními orgány spolupracovala, soud připomíná, že žalobkyně se nejen nacházela na území České republiky bez cestovního dokladu a víza, ale také neoprávněně úmyslně za pomoci sítě převaděčů bez platného cestovního dokladu a víza tranzitovala z Ukrajiny až do Německa, kde byla zadržena. Navíc předtím na Ukrajině odevzdala cestovní pas jí neznámému převaděči a při cestě vystřídal čtyři osobní vozidla se čtyřmi různými jí neznámými řidiči, tudíž si musela být vědoma toho, že činí něco nestandardního až protiprávního. Žalobkyně ostatně jednoznačně deklarovala svou vůli dostat se (patrně za prací) do Německa, které je stejně jako Česká republika součástí schengenského prostoru, a tudíž tam platí obdobná pravidla. I pro vstup do Německa a pobyt na jeho území by žalobkyně potřebovala platný cestovní doklad a vízum.
28. S ohledem na všechny tyto skutečnosti vnímá soud míru porušení pobytového režimu na území České republiky, jehož se žalobkyně dopustila a které bylo popsáno výše, jako nikoli nízkou. Soud zároveň vyhodnotil užití institutu správního vyhoštění vůči žalobkyni jako adekvátní, a nikoli příliš tvrdé. Pro úplnost soud uvádí, že žalobkyni nebylo uloženo správní vyhoštění v nejvyšší možné délce, neboť jí v daném případě podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců mohlo být uloženo správní vyhoštění až na pět let.
29. Soud dále připomíná, že správní orgán má v zákonném rozmezí délky správního vyhoštění prostor pro správní uvážení. Limity správního uvážení jsou stanoveny zákonem, nebo si je správní orgán musí vymezit ve své rozhodovací praxi sám a následně je také musí dodržovat. Předem stanovená kritéria pro rozhodování nesmí být excesivní, tj. nesmí například stanovit pro rozhodnutí diskriminační podmínky. Je nutné také zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Popsaná povaha rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení se pak odráží také v omezeném rozsahu soudního přezkumu. Soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s.). Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení vedeném v souladu se zákonem a zda nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu nebo nepřípustnou diskriminací (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007-106, publ. pod č. 2066/2010 Sb. NSS, a ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013-47, dostupné na www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07, dostupný na nalus.usoud.cz). Žádné takové pochybení zdejší soud v projednávané věci neshledal, když ostatně ani sama žalobkyně nic takového dostatečně konkrétně netvrdila, ani nedoložila. Namítané nepřiměřenosti délky správního vyhoštění proto soud nepřisvědčil.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 8. strana)

30. K obecnému konstatování žalobkyně, že žalovaná v předchozím řízení porušila shora citovaný § 119a a § 174a zákona o pobytu cizinců, poté soud uvádí, že neshledal, že by bylo napadeným rozhodnutím nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně. V průběhu správního řízení o vyhoštění ani v podané žalobě žalobkyně nenamítla nic, z čeho by bylo možné takový zásah dovodit. Do protokolu o výsledku ze dne 30. 10. 2019 uvedla, že v České republice ani v jiném státě Evropské unie nemá žádné příbuzné či blízké osoby, když její rodiče žijí ve Vietnamu. Zjištěné skutečnosti podle názoru soudu svědčí o tom, že správním vyhoštěním a stanovením doby tří let, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, nebylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého či rodinného života žalobkyně ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
31. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů, z nichž některá žalobkyně ani blíže nespecifikovala, a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 14. září 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 9. strana)

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce